

Jel; 1:1-8.

Isten népének a helyzete ezen a földön mindig reménytelen volt. Már Egyiptomban a kezdetekkor. De ugyanígy a pusztában, a babiloni fogságban. Aztán az újszövetségi nép kezdetekor, vagy akár az utolsó évszázadban. Sőt ma is, mikor a világ egyik felében lefejezik a keresztyéneket, a másik felén meg a média dicséri az erkölcstelenséget túlkiabálva a halkán szóló igehirdetést. Ha ezekre nézünk, mondhatjuk, hogy az egyház helyzete mindig reménytelen.

Nem volt ez másként akkor sem, amikor a Jelenések könyve íródott. Sőt. Az akkor élő keresztyének méltán érezhették úgy, hogy sokszor volt már rossz a helyzet, de most aztán végképp kilátástalan. A Római Birodalomban éltek, és Domitianus volt a császár. S ez az istentelen, gonosz ember azt vette a fejébe, hogy ezentúl istenként fogja imádatni magát, s aki nem hajlandó arra, hogy őt imádjá, azt felségsértéssel vádolja. És előkelő embereket is kivégeztetett már, mert azok keresztyének voltak. Jánost pedig, a korai egyház meghatározó személyiségét száműzte Patmosz szigetére. Mi lesz most Isten egyházával. Hiszen a keresztyénség ekkor alig több, mint egy ötvenéves „mozgalom”. A császárság pedig fénykorát éli. Erős központi hatalom, melynek rendelkezésére áll a világ összes pénze, s parancsára lesnek a világot leigázni képes, harcedzett légiók. Okkal aggodalmaskodhattak a keresztyének ebben az időszakban: Mi lesz most? Vajon elfogyott most Jézus hatalma? Vajon meg tud-e óvni minket, akiről úgy hisszük, hogy feltámadott. Vajon hatalmasabb-e ő, aki azt mondta magáról, hogy néki adatott minden hatalom mennyen és földön, hatalmasabb-e a császárnál is? Meg tudja-e menteni a népét? Vagy szép eszmék voltak ugyan, amire az életünket tettük, de most be kell látnunk, hogy csak egy álom volt az egész, a realitás pedig a császár önkényuralma. S most ehhez kell igazítani életünket, és a gyerekek neveltetését, mert egy álomért nem áldozhatjuk fel gyermekeink boldogulását. S most itt az egyház vége. – Okkal aggaszthatták ezek a kérdések a Kr. u-i 80-as években a keresztyéneket. Isten pedig a Jelenések könyvével válaszol az ő népének félelmeire. S hogy igaz volt-e Isten válasza, azt pedig az idő döntötte el.

Az első figyelemreméltó tehát az mai igénkben, hogy Isten szól. Isten szól népéhez a nehéz időkben. Nem némul el. Nem jön zavarba. Nem áll elő az a helyzet, hogy nagy hirtelen nem is tudja, hogy mit mondjon. Nem. Isten szól a nehéz helyzet miatt megszeppent népéhez. S ez a tény már önmagában is reményt ad a reménytelennek tűnő helyzetben. A világ tumbol, a császárnak elment az esze, de Isten itt van mellettünk bátorító szavával, megelevenítő igéjével. És ez az ige életre kelti a reménységet, megerősíti a hitet, újra felszítja a szívekben a szeretetet. Erőt ad a jövő próbáihoz, és nem csak a túlélés, a kibőjtölés reményét adja, hanem a boldogság ígéretét és lehetőségét is hordozza.

Isten tehát szól. És először is azt mondja el, hogy mindennek meg kell történnie. Mindannak, amitől most félsz. Mindannak, ami most elcsüggeszt, s ami fenyegetés a jövőben körülvesz téged, annak meg KELL történnie. A dolgok tehát nem azért történnek így, mert Isten egy kicsit nem figyelt oda, vagy mert elfeledkezett rólunk. Nem. S nem is azért, mert a császár kiszabadult Isten uralma alól. Nem, természetesen nem szabadult ki. Hanem azért történnek így a dolgok, mert ezeknek meg KELL történniük. S ezt a KELL-t az Isten mondja ki. Ezeknek a dolgoknak Isten tervében van szerepük. Igen, a félelmeteseknek és fájdalmasoknak is.

Szívesen feledkezünk el erről. Szívesen gondolnánk azt, ami nehéz vagy fájdalmas az életben az Isten akaratától független. S van is ennek a gondolatnak valós alapja, hiszen nem Isten akarata az, hogy bűnöket kövessünk el, és ezekkel nehezítsük egymás életét. A bűneinkért nem Isten a felelős, hanem mi magunk. De ebben az itt elhangzó KELL-ben benne foglaltatik az, hogy Isten kezében van a kontroll a bűnös világ felett is. A bűn nem csavarta ki Isten kezéből a hatalmat. S ha valami fájdalmas és félelmetes történik, nem kell azt gondolnunk, hogy a gonosz most túljárt az Isten eszén, és Isten hatalma véget ért, vagy csak szalad Isten az események után, és bottal üti a ravaszdi ördög lábnyomát. Szó sincs erről. Isten közli mindazt, aminek meg KELL történnie. Isten előre megmondja mindezt. És elmondja azt is, hogy ez az ő akaratából van. Beszél erről már az Ószövetségben is Ézsaiás által ezt mondja: (45:7.) *„Én alkottam a világoosságot, én teremttem a sötétséget, én szerzek békességet, én teremtek bajt, én, az Úr cselekszem mindezt.”* S nekünk, akik Istent szeretjük, ezért nem kell kétségbeesnünk, mert Istené a hatalom a világ dolgai felett, és ő kontrollálja a folyamatokat. Ezt a hitet vallották meg reformátor őseink is, mikor a HK. 27. kérdés-feleletében ezt mondták a gondviselésről, hogy *„eső és szárazság, termékeny és terméketlen esztendő, tel és ital, egészség és betegség, gazdagság és szegénység, szóval minden, nem véletlenszerűen, hanem az Ő atyai kezéből jön”*. S e hitnek következtében tudtak úgy élni, hogy *mindennemű viszontagságban tűrők, a boldogságban háládatosak, a jövőt illetően pedig a mennyei Atya iránt jó reménységben lévők voltak*. Mert ők tudták, hogy Isten arra vezeti az életüket, amerre KELL. És hitték, tudták és tapasztalták a nehéz helyzetekben is, amit Isten igéjében egy másik helyen ígér, hogy *„Isten pedig hűséges, és nem hagy titeket erőtlökön felül kísérteni; sőt a kísértéssel együtt el fogja készíteni a szabadulás útját is, hogy el bírjátok azt viselni”* (1Kor; 10:13). És a bajok közt is hitték, és tudták és tapasztalták, hogy semmi el nem választhatja őket Isten szeretetétől, sőt, akik Istent szeretik, azoknak minden a javukra van (Rm; 8) Mindaz, aminek meg KELL történnie.

S félreérti a Jelenések könyvét az, aki azt gondolja, hogy az ott leírtaknak egyszer kell megtörténniük. Félreérti, aki azt hiszi, hogy ez már egyszer megtörtént ott, régen Domitianus császár korában, s most már nem is aktuális az egész. S ugyanígy félreérti az is, aki azt gondolja, hogy ez majd egyszer sokára vagy akár a közeli jövőben fog történni, és azt számolgatja, hogy mikor jön majd el mindez. A valóság az, hogy mindez folyamatosan történik. Mindez minden hívő, sőt minden ember életében történik. Isten itt nem valami távoli dolgokról beszél, hanem nagyon is közellévőkről. A mi életünk fenevadjairól, sárkányairól, szent igyekezetéről, félelméről és küzdelmeiről, hithűségéről és meghívősülésre hajlamos szeretetéről, és a mi életünk megítéléséről és mennyei reménységéről beszél. Nagyon is rólunk van szó! Fenevadról, mely esetleg egy gyilkos betegség formájában rágja az életünket. Sárkányról, melynek fejei talán elfojtások, melyek indokolatlan dühben, haragban, bűnre csábító kívánságokban és más gonosz dolgokban törnek elő.

Bizony közel van hozzánk mindez. De ugyanígy közel van a menny is, melynek csodálatos istentiszteletébe mi is bekapcsolódunk énekünkkel, imádságunkkal, egymás iránti szeretetünkkel és szent összegyülekezéseinkkel. Ezt is látni engedi a jelenések könyve, mely felemeli fejünket a föld porából, hogy lássuk a mennyei valóságot is, és erőt tudjunk meríteni belőle. Csodálatos egy könyv ez.

És beszél nekünk a reménységet adó Istenről is, hogy ő nem csak nehézségeken vezet át az életünket, és nem csak erőt ad a nehézségekkel való küzdelemhez, és nem csak végül majd a javunkra fordítja a bajokat azzal, hogy az országába, az örökéletre befogad minket, hanem arról is, hogy már e földön, a gonosz tombolása és a környezet félelmetes háborgás között is lehet nekünk békénk és boldogságunk. Mert felolvasott ígénkben bizony ez az ígélet is benne van!

Boldogok, akik olvassák, hallgatják és megtartják ezeket az ígéket. Kegyelem és békesség nektek az örök, Szentháromság Istentől. – Kegyelem, békesség és boldogság. És ezek sem egyszer, régen vagy a távoli jövőben. Hanem ezek is közel, hamarosan, itt és most elérhető módon. Mert nem a környezet rémségei kell, hogy meghatározzanak minket. S bár tudunk azokról is, mert nem dugjuk homokba a fejünket, de mégse ezekre kell, hogy fókuszálódjon a figyelmünk, hanem az Isten ígéjére. Azt olvassuk, hallgassuk és szívünkben megtartsuk, életünkben cselekedjük. Mert ez a boldogság. Ez a felszabadító boldogság és béke. Nem is tudnám ezt mi máshoz hasonlítani, mint amikor Péter a háborgó tenger hajjain jár. A tenger háborog, a szél süvít, Péter pedig a körülményekkel dacolva, a józanész megfontolásai ellenére megy Jézus felé a tengeren. Pedig minden számítás alapján kereken nulla erre az esélye. És ő mégis megy Jézus felé.

Hát ezt csinálja kétezer éve az egyház. És ezt csinálják sok ezer éve Isten választottai. És ezt csinálni maga a boldogság. Mert így a nehézségek ellenére megélni a csodát, a felszabadultságot, a belső békességet és örömet, ez a boldogság. És mi így mehetünk napról napra a megtartás útján életünk célja, Isten országa, a mi megváltó Urunk, Jézus felé. És a dühösen az életünkre törő hullámok, a római császár, a magát teljhatalmúnak képzelő ÁVH-ás tiszt és a többi magát öröknek hirdető hatalom úgy elmarad mögülünk, mintha nem is létezett volna. Mi pedig megyünk tovább a tengeren. Mi éljük tovább a csodát, Isten kegyelmét és békességét. Ez a boldogság.

De ez csak úgy lehetséges, ha az ige olvasásával, az hirdetett ige hallgatásával, és az igei útmutatás megtartásával ahhoz kötjük magunkat oda, aki volt, van és eljövendő, azaz a valóban örök Istenhez, a királyok Királyához, Jézushoz, aki szeret minket. Mert csak vele és általa lehetséges. Hisz Péter, amikor nem rá figyel, süllyedni kezd. Ugyanígy minden keresztyén élete is. Amikor megtorpan a nehézségektől való félelmében, és immár nem Jézusra figyel, akkor boldogsága csorbul, könnyedsége odavész, és süllyedni kezd. Bizony sokan vannak, akik elindultak a hit útján, de nem akarták vállalni a nehézségeket. Egy-egy rémisztő hullámtól túlságosan féltek. És nem Jézusra, hanem a hullámok emberi rövidlátással felmérhető következményeire néztek. És végleg elsüllyedtek. Mert féltek a császártól. Pedig hol van már a császár? A felesége és bizalmasai esküdtek össze ellene, és gyilkolták meg azt, aki istennek hitte magát, és még az emlékét is megátkozták. Nem sorolom, hogy mi minden tántoríthat el a Jézushoz vezető útról. Esetleg nem akarok megharcolni az önzésem vagy beidegződéseim, vagy sértettségem sarkányaival, és más effélék. S a sárkány és fenevad pedig egy pillanat alatt felzabálja könnyedségemet, boldogságomat, üdvösségemet. Mert erősebb nálam. Emberileg valóban nincs esély. Emberileg már az egyháznak el kellett volna pusztulnia. De a Jelenések könyvében Isten arról beszél, hogy Jézussal igenis van esély. Mert Jézus hatalmas, és csodák sokaságával visz át a nehézségeken keresztül minket az örök országba. Ezt ígerte Isten már lassan kétezer éve. És igazat mondott. Az idő eldöntötte ezt, mert minden esélytelensége ellenére az egyház él, mert Isten megoltalmazza és üdvösségre vezet az övéit.

Téged is megoltalmaz, ha a népébe tartozol. Megoltalmaz bármilyen félelmek, fájdalmak és veszélyek közt is élsz. Megoltalmaz és elvezet az ő országába. Ámen.

1. Az első versben ki az, aki azt mondja, hogy az eljövendő dolgoknak meg KELL történni? Egybevág-e ez azzal, amit Jézus mond a Máté 24:6-ban?
 2. Ismertétek az Ézsaiásból idézett ígét? Mit gondoltok róla?
 3. Olvassátok el a HK 27-28. kérdésfeleleteit!
 4. Kiket nevez a felolvasott ige boldogoknak? Milyen jó hírek, pozitív tartalmú, örömdöntő kijelentések vannak a felolvasott ígében?
-
- a) Nehezedre esik-e elfogadnod, hogy Isten nehézségeken is átvezeti az életed, s nem úgy vezet, hogy minden fájdalmat kikerüljél? Vajon miért teszi ezt? S meg tudsz különböztetni az életedben olyan fájdalmat, amit magadnak okoztál valamilyen bűnnel, illetve olyat, amin Isten vezetett át pl. jellemformáló célzattal?
 - b) Milyen nehézségekben, reménytelen helyzetekben tapasztaltad meg, hogy valóban segít Isten, különösen is, ha megtartod az ő ígétjét?
 - c) Volt-e olyan életszakaszod, melyben elhitted, hogy jobb a világ aktuális uraihoz alkalmazkodni, mint az örök Istenhez? Milyen következményei lettek e hiszékenységeknek?
 - d) Van-e valami, ami most elbizonytalanít Jézus abszolút hatalmában? S van-e olyan félelem, fájdalom vagy kísértés az életedben, ami mostanság nehezíti, hogy Jézusra figyelj, és hűségesen teljesítsd az ő ígétjét?